

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

Agnė Žagrakalytė. Trankytis po pasaulį

2012-10-29

ŽURNALAS: LITERATŪRA IR MENAS

TEMA: Interviu

AUTORIUS: Deimantė Daugintytė

DATA: 2012-10

Agnė Žagrakalytė. Trankytis po pasaulį

Deimantė Daugintytė

Poetė **Agnė Žagrakalytė**, gyvenanti Briuselyje, pasakoja apie lietuviškus sapnus, savitą tekstų publikavimą ir gyvenimo malonumus. Į tuos pačius klausimus sutiko atsakyti ir knygos „Visa tiesa apie Alisą Meler“ (Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008) autorė **Alisa Meler**. Rašytojas kalbina **Deimantė Daugintytė**.

Beveik dešimt metų gyvenate Briuselyje. Ar vis dar jaučiate Lietuvos įtakas?

A. Ž. Realiai gyvenu Lietuvoje, visi mano darbai, draugai, pažįstami ten. Skrydis lėktuvu trunka tik pustrėčios valandos, net iš Pasvalio į Vilnių nuvažiuot ilgiau užtrunka. Kartais dirbu europinėje mokykloje, ir tada mokau lietuvių vaikus, lietuvių kalbos, lietuviškai. Nesijaučiu kažį kur išvykus.

A. M. Jei į perpildytą lėktuvą įlipa vienut vienutėlis durnius, jis, aišku, atsisėda šalia manęs. Visą skrydį šnekėjos. Net ne su savim, su įvairiais man nematomais pašnekovais, gestikuluodamas, su pauzėmis, laukiant atsakymo, su „kai susitiksim, papasakosiu daugiau“ – vieniems nematomiesiems buvo meilus, kitiems visais būdais keikė stiuardeses, kurios jam nebedavė vyno. Iššnekėt pustrėčios valandos su nematomais pašnekovais? Ir dar normaliai susiriet su matoma manim?

Kokia kalba sapnuojate, sudarote pirkinių sąrašus?

A. Ž. Sapnuoju lietuviškai, pirkinių sąrašus rašau lietuviškai, nebent kartais vietoj „cukinija“ parašau „courgette“, nes taip tiksliau ir greičiau, nei rašyt „mažų žalių cukinijyčių“.

A. M. Šį ryt susapnavau eilėrašį, bet buvau Šiurkščiai Pažadinta, tad smegeninėj liko teliūskuot tik paskutinis žodis: „r. lietuvis“. Rrrrlietuvis.

2008-aisiais pasirodė antrasis Jūsų eilėraščių rinkinys „Visa tiesa apie Alisą Meler“. Šiuo metu kultūrinėje spaudoje nebematyti publikacijų. Kuo užsiimate? Kokios veikėjos ar herojai pasakoja savo istorijas?

A. Ž. 2010 metais pasirodė „Artistic Cloning“, Translated by Jonas Zdanys. Chicago: Virtual Artists Collective, ačiū Jonui Zdaniui. Publikacijų nesimato, nes: a) už jas nemoka honorarų, arba tie honorarai daugiau nei juokingi, b) nemažai naujų eilėraščių išvežiojau po tarptautinius festivalius, kurie reikalauja dar nepublikuotų kūrinų, c) už viską svarbiau man greitas atgalinis ryšys, tad ką parašius iškart „publikuojuos“ internete, kadais frype.lt, dabar – facebook’e. Negudru, bet iškart matyti, kiek žmonių tai perskaito, ir kaip į tai reaguoja. Žmonės man įdomiau, nei nuosavos publikacijos. Jau kelinti metai rašau ir vis dar nepribaigiu „Eigulio dukters“, toks romanas, apie kurį jau tiek viešai ir neviešai pripliurpiau, kad geriau pradžiai jį užbaigsiu.

A. M. „Dėvėtų“ knygų knygyne radau lentynėlę su tokiais pratybų sąsiuvinukais vaikams, iš kurių norima išauginti būsimus dailininkus. Vieną nusipirkau: blizgantis aplankas, jame – Modigliani biografija, reprodukcijos ir didelis lakštas su puse „mergaitės mėlynais drabužiais“, kad galėtum nuspalvinti, taip lavindamas akį. Iš pradžių galvojau: baaa, kokia nesąmonė, o paskui apsiraminau – ėmiau vaizduotis tokius kokių didžiųjų poetų sąsiuvinukus – gauni tokį lyg ir trafaretą, į kurį reikia žodžius įrašyti ar panašiai. Pinigų uždirbtume, ir iš ko – iš poezijos! Epigonų treniruoklis būtų. O ką – raskit kokią gryną padorų epigoną dabar, tokį, kuris socialiniu kontekstu mojuodamas neišsigintų.

Ką skaitote, kuo domitės pastaruoju metu?

A. Ž. Pastaruoju metu intensyviai, kelias valandas per dieną skaitau Pasvalio parapijos krikšto metrių knygas.

A. M. Koks skirtumas – akis sugadinsi akis sugadinsi akis sugadinsi akis sugadinsi. Na ir ką. Turėsiu tokį piratiškai elegantišką juodą raištį ant dešinės akies. Labai gražiai ant viršelių turėtų atrodyt.

Ar mąstote savo emigracinę patirtį paversti literatūra? Pavyzdžiui, Zitos Čepaitės romanas sulaukė daug diskusijų...

A. Ž. Pirašiau, rodos, nemažai esė bernardinai.lt tinklapiui, jeigu tai galima vadinti literatūra. Specialiai nieko nemąstau, anokia čia patirtis iš vieno Europos miesto persikelti į kitą.

A. M. Jiem visiems atrodo, kad aš lenkė, net kai neprasižioju. O po mūsų virtuvės grindim išsikūrė vietnamiečių ir tajų užkandinė, tai ištisą parą radiatoriai transliuoja, kaip vietnamietės kniaukia. Kai ten buvo žuvies restoranas, buvo daug tyliau.

Esate sakiusi, kad rašymas Jums kaip žalingas įprotis. Kokie kiti Jūsų gyvenimo malonumai?

A. Ž. Skaityti, valgyti, virti, kepti, važinėti riedučiais, šokti (antradieniais mūsų su vyru vaikus prižiūri kaimynų paaugliai, o mes išvažiuojam mokytis kaip reikiant šokt

salsą), piešti, dažyti, drožinėti, lipdyti, megzti, nerti, knisti žemę, glostyti visus be išimties gyvūnus, žiūrėti filmus, bučiuotis, trunkytis po pasaulį, mokytis kalbų, visų malonumų nei išvardinsi, nei čia kam to reikia, aš jau nepataisoma hedonistė, man labai labai patinka gyvent. Gaila, kad tiek mažai laiko duota, tad reikia atsigyvent kiek telpa, kad numirus būtų apie ką sapnuot, lietuviškai 😊

A. M. Šįvakar viriau kilogramą moliuskų. Prieš mesdama į puodą perskaičiau, kad jie privalo būt gyvi, tokie jie ir buvo. Tada susigraudinau, išgėriau 50 g romo dėl drąsos ir supyliau jas, nabages geldeles, į verdantį vandenį, taip ir nevalgiau. Ketinu dabar vegetare darytis, oba - ir vegetarė Alisa, nuostabu, nuo ryt aš vegetarė, jau ir žuvies bijau, gi ir ji visaip žiopčioja ir kraujo apykaitą turi, ir vaikus augina, kai kurios net namelius statosi... Ar būtina atsisakyt triušinio paltuko ir odinio švarko? Nesulauksit, jie man juos trumpam paskolino, na, tuos savo kailiukus. Bijau tik, kad neužsičiaupčiau kaip ta nudvėsus geldelė, kurios vienintelės neviriau.